

[Tinning]

skellige forslag til forbedringer af handicapidrættens forhold, har vi altså bevidst ladet ligge.

Vi har så den vurdering, at uanset de forslag – og vel i og for sig også uanset hvor mange af dem der bliver vedtaget og ført ud i livet – er der brug for, at staten går ind og satser på at udbygge støtten til handicapidrætten. I første omgang bygger vi på en række udenlandske erfaringer, men vi bygger også på, at vi jo godt ved, at det er et meget sammensat og kompliceret område, som man ikke kan forvente kan løses hverken i den enkelte kommune, af et enkelt idrætsforbund eller i et enkelt amt.

Det er nødvendigt med en indsats på landsplan, og den indsats mener vi egentlig ikke vi behøver at vente med at sætte i gang, indtil breddeidrætsudvalgets betænkning er kommet. Der er jo ikke nogen ordførere, som er uenige i, at vi må have en indsats også på statsligt plan til støtte for handicapidrætten, så derfor foreslår vi med det samme, at sådan noget går vi i gang med.

Nogle ordførere har spurgt – jeg tænker på i hvert fald hr. Bilgrav-Nielsen og hr. Jimmy Stahr – om det nu er centre, vi skal have, og dér vil jeg godt sige: ikke for vores skyld. Jeg tror, vi skal gøre det omvendt. Vi skal sige: hvad er det for opgaver, som skal løses, og jeg vil godt sige tak for den ros, vi nu har fået for det. Vi har i bemærkningerne nævnt de opgaver, vi mener at staten skal være med til at varetage, altså genoptræning af nyhandicappede, udvikling af nye træningsmetoder, hjælpemidler og idrætsrekvisitter, forskning i idrættens fysiologiske, psykologiske og sociale betydning, undervisnings- og instruktionsmateriale, undervisningstilbud ved relevante uddannelser og uddannelsessteder og rådgivning om skoleidrætsundervisning osv.

Det er nogle af de opgaver, vi mener skal løses, og som vi mener løses bedst muligt på statsligt plan. Men vi er meget åbne over for, selvfølgelig, at diskutere, om der findes andre måder at organisere løsningen af opgaverne på end ved at lave nogle centre.

Hr. Bilgrav-Nielsen mener, at dette ikke begrundes, at man opretter centre. Nej, det kan godt være. Men kan det gøres på en anden måde, synes vi selvfølgelig, at man skal gøre det på en anden måde.

Lad det være nok, og så kommentaren til de enkelte.

Jeg vil godt starte med at takke ministeren for den positive modtagelse, forslaget fik. Jeg fornemmer det sådan, at vi har kastet en bold op i luften, og ministeren har i hvert fald ikke sagt, at det ikke kan nytte noget, det vil han ikke have med at gøre. Han har vel snarere ladet bolden hænge, dels med en bemærkning om, at idrætten har en række positive virkninger, især inden for handicapområdet – de er beskrevet nærmere i forslagets bemærkninger – dels med en bemærkning om, at det i virkeligheden er lidt uretfærdigt at henlægge dette alene til kulturministeriet, fordi der er tale om en indsats, som dækker flere områder.

Jeg er meget enig med ministeren i, at en række af de opgaver for centrene, vi har skitseret, i virkeligheden hører hjemme andre steder. Genoptræningen af nye handicappede hører vel mest hjemme i socialsektoren, mens en række af opgaverne inden for undervisningsområdet og rådgivningen om skoleidræt og sådan noget vel snarere hører hjemme under uddannelsesområdet. Jeg er altså enig i, at man ikke bare kan sige, at det må kulturministeriet eller kulturudvalget nu tage sig på.

Det forstår jeg sådan – jeg vil bede ministeren rette mig, hvis det skulle være forkert – at noget af det, vi må kunne gå i gang med allerede nu, og som ministeren gerne vil bidrage til, er at forsøge at få igangsat en sådan tværsektoriel udredning eller et sådant tværsektorielt arbejde, som går ud på, hvilke opgaver der kunne være at varetage for en øget statslig indsats på handicapidrættens område, altså ikke så meget diskussionen om, hvis område det er, men at forsøge at få udredt, hvad det er for behov, og hvordan vi kan tilfredsstille de behov. Dér mener jeg vi kunne gå i gang, også inden breddeidrætsudvalgets betænkning ligger her.

Jeg mener, at jeg har svaret hr. Jimmy Stahr – eller har forsøgt at svare, så langt jeg kunne.

Hr. Flemming Jensen sagde, at vi forhåbentlig kan få snakket os nærmere hinanden. Det tror jeg vi kan også på dette område. Jeg tror, det vil være fint at studere lidt nærmere, hvad der foregår i Ranum. Når vi ikke har nævnt Ranum i forslagets bemærkninger, er det, fordi der ikke for os at se nødvendigvis